

че хвърли кожухчето къмъ края на зимата, но порасна и надхвърли Марча; косъмътъ ѝ стана гладъкъ и сивъ като стругано желѣзо, а снагата гъвкава като трѣстъ. Сѣкашъ че бѣ изсѣчена отъ сивъ и бѣлъ мраморъ. Главата съ кждритѣ все високо държеше, като че искаше и тукъ да покаже, че тя е отъ дѣдовитѣ Иванови говеда, породиста и горда.

Но тя се бѣ промѣнила и въ държането. Копанята съ бърканото ѝ се слагаше всѣка сутринъ. Подлагаше доброволно на желѣзното гребенче цѣлата си снага, вдигаше високо шията, разкрачваше се и оставяше мама съ гребена да я премине всѣкжде.

— Хубаво е тука — мислѣше си Обечката. — Има и сѣно и бъркано, па и рѣшене всѣки день. Не е като на Валога. Тамъ Марко Кехая разхвърли сламата по хармана и ни казва „яжте“. Ядемъ, отидемъ на чучура, напиемъ се вода, върнемъ се и пакъ ядемъ и то все слама и само слама, колко да изведемъ кожи на зелено. Вечеръ ни вкарва всички въ кошарата, па тамъ тѣсно като въ кутия, гонимъ се, бодемъ се, докато мирясаме и легнемъ кое какъ завърне, и така изкарваме дългата нощъ. Тамъ всѣки се чеше, дето завърне. Чешатъ се говедата, чеше се Марко Кехаята, чешатъ се и кучетата. А пъкъ съ пустата си голѣма тояга Марко ни чешеше всички. Ехъ тая тояга огънь да я гори! Голѣма, джбова и тежка, па на края съ желѣзна гривня. Тука нѣма това тегло, всичко е хубаво, но нѣма съ кого да си поприказвамъ—това е тежкото. Марчо запѣва понѣкога, и то все на високо я кара, та повече ме плаши. Ехъ, бари два-три дня да съмъ на Валога, да се повидя и поприкажа колко хубаво ще бжде!